

[Alfred Jensen.]

mente, tiden var inde til at foretage forhøjelser af folketingsmedlemmernes vederlag. Derfor behøver jeg ikke at bruge mange bemærkninger til at forklare, at vi ikke kan gå ind for ændringsforslag nr. 1, men vil stemme imod. Dette er jo kun en begyndelse; det bebudes i betænkningen, at man vil tage spørgsmålene om omkostningstillægget og pensionsordningen op til behandling i næste folketingsår. Man må vel regne med, at der også her bliver tale om forhøjelser, og jeg ser da for mig, at man til sin tid også vil tage stilling til reguleringsportionernes størrelse. Det forslag til beslutning angående statsrevisorerne, som behandles sammen med dette lovforslag, går jo netop ud på, at statsrevisorerne fremtidig skal have deres løn reguleret med de portioner, som er foreskrevet i lønningslovens § 87 og § 88. Det vil altså sige, at hvis man med hensyn til folketingsmedlemmernes løn skal følge denne ordning op, vil det vederlag, der nu fastsættes for folketingsmedlemmer, ikke blive 160 kr., men 240 kr. for hver portion. Vi er ikke tilhængere af, at man går den vej, og vi tager derfor på forhånd afstand fra at røre ved disse spørgsmål.

I forlængelse af det, jeg fremførte ved første behandling af lovforslaget, kan jeg sige, at vi ønsker at stemme imod § 2, som betyder, at tidligere folketingsmedlemmer, der får pension, fremtidig kan få folkepensionens mindstebeløb, uden at der sker noget nedslag i pensionen. Jeg kritiserede dette ved første behandling, men ingen andre kom ind på det. Det kan i og for sig også være ligegyldigt; vi ved, hvad meningen er, og kan altså ikke godkende en sådan foranstaltning.

Vi vil altså stemme imod ændringsforslag nr. 1 til § 1. De andre ændringsforslag, som jeg forstår går ud på ajourføringer, har vi intet at indvende imod.

Hvad forslaget til folketingsbeslutning om statsrevisorerne angår, kan jeg henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved første behandling af det lovforslag, jeg lige har omtalt. Hvis det kort og godt drejer sig om en overførelse af de bestemmelser, man har på andre områder, uden at der egentlig røres ved lønninger og pensioner, har vi ikke noget imod det. Jeg må imidlertid

forstå det sådan, at § 2 i forslaget til beslutning også betyder, at pensionerede statsrevisorer uden afkortning vil kunne få folkepensionens mindstebeløb. Jeg er klar over, at de kun kan få det én gang, men vi finder alligevel ikke, det er rimeligt, at det står i forslaget. Jeg siger på forhånd, at vi ikke vil gå ind for en sådan ordning, og at vi vil stemme imod § 2, når forslaget til folketingsbeslutning kommer til anden og sidste behandling.

Aksel Larsen: Jeg er ganske klar over, at det er temmelig ligegyldigt, om jeg tager ordet her, og at det er temmelig ligegyldigt, hvordan jeg stemmer; det, der nu er foreslået af udvalget, vil blive vedtaget. Jeg synes alligevel ikke, at jeg vil holde mig tilbage. Jeg ønsker at motivere min stilling ved afstemningen, og jeg ønsker samtidig at sige noget, som bør siges ved denne lejlighed.

Det er mig ret uforståeligt, at man søger at klare en sådan sag ved forhandlinger bag kulisserne eller mellem visse partier, og at det ærede medlem hr. Per Hækkerup har så få og så, ja, undskyld jeg siger det, intetsigende bemærkninger at fremkomme med som en begrundelse for forslagene. Det giver befolkningen indtryk af, at her er noget, der helst skal luskes igennem med så ringe debat som muligt, det bør vække så ringe opmærksomhed i befolkningen som muligt, og det vil sige, at befolkningen får et meget dårligt indtryk af folketingets eller folketingsflertallets mening om denne sag og optræden i denne sag.

Jeg ser ikke, at der er grund til andet end at tale ud, og jeg vil først sige over for de røster, der har været fremme i pressen om, at det er uanstændigt, at folketinget selv fastsætter folketingsmedlemmernes vederlag, at den snak hører ingen steder hjemme. Der findes simpelt hen ingen anden instans, der kan gøre det, og hvis ikke folketinget benytter sig af den ret og pligt, det har til at regulere folketingsmedlemmernes vederlag, vil det altså ikke blive reguleret; og hvis man ikke havde benyttet denne ret i fortiden, ville vi have været nede på niveauet fra før krigen, da vi fik henholdsvis 300 og 400 kr. om måneden. Jeg synes, det er uanstændigt, at man i pressen tillader sig at bruge sådanne argumenter som, at